

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4OboE/33/2013
Identifikačné číslo spisu:	3704899365
Dátum vydania rozhodnutia:	30.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3704899365.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., proti povinnému: C. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom: N., o vymoženie pohľadávky 681,14 eur (pôvodne 20.520,-- Sk) s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 1Er/2023/2004, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23CoE/322/2012-30 zo dňa 13. decembra 2012 vo výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, právoplatné dňa 22. januára 2013, takto

rozhodol:

Konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23CoE/322/2012-30 zo dňa 13. decembra 2012 vo výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, z a s t a v u j e .
Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Považská Bystrica ako súd prvého stupňa uznesením č. k. 1Er/2023/2004-11 zo dňa 29. 05. 2012, vyhlásil exekúciu, navrhnutú oprávneným, za neprípustnú a podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“) exekúciu zastavil. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 240 ods. 1, § 238 ods. 1, § 58 ods. 1, § 57 ods. 1 písm. g/, § 41 ods. 2 písm. c/ EP, § 39 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. b/, § 3 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a § 23a ods. 1, ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, obidva v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere (06. 02. 2004).

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojím uznesením č. k. 23CoE/322/2012-30 zo dňa 13. 12. 2012, odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. zrušil a vec mu podľa § 221 ods.

2 O. s. p. vrátil na ďalšie konanie. Súčasne rozhodol o návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. tak, že tento zamietol (prvý výrok uznesenia).

Vo vzťahu k návrhu na prerušenie konania odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na § 251 ods. 4 veta prvá, § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a § 36 ods. 5 EP, ktoré reaguje na výnimku z pravidla o neprerušiteľnosti exekučného konania, ktorá je obsahom právnej úpravy v § 14 ods. 5 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Podľa citovaného ustanovenia začatie konkurzného konania má, okrem iného za následok, že na majetok patriaci dlžníkovi nemožno začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie; už začaté konania o výkon rozhodnutia alebo exekučné konania sa prerušujú. To sú aj účinky začatia reštrukturalizačného konania podľa § 114 zákona č. 7/2005 Z. z.. Z toho vyplýva, že na súdnu exekúciu netreba aplikovať § 47 cit. zákona, ktorý prerušenie konaní spája s vyhlásením konkurzu. Dôsledkom vyhlásenia konkurzu je aj to, že už začaté konania o výkon rozhodnutia alebo exekučné konania, sa dňom vyhlásenia konkurzu zastavujú. Ak v konaní o výkon rozhodnutia alebo v exekučnom konaní už došlo k speňaženiu majetku podliehajúceho konkurzu, avšak výťažok ešte nebol vyplatený oprávnenému, výťažok sa stáva súčasťou príslušnej podstaty a trovy konania sú pohľadávkou proti príslušnej podstate. Ak je oprávneným veriteľ zabezpečenej pohľadávky, výťažok sa vypláti veriteľovi zabezpečenej pohľadávky do výšky jeho zabezpečenej pohľadávky, akoby konkurz nebol vyhlásený.

Nad rámec uvedeného odvolací súd uviedol, že zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ako subsidiárneho právneho predpisu k Exekučnému poriadku nevyplyva, že všeobecný súd môže prerušiť konanie a predložiť Súdnu dvoru návrh na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke o výklade právneho aktu Európskej únie len na návrh účastníka konania, avšak predpokladom takéhoto procesného postupu nie je len samotná skutočnosť, že sa v konkrétnej veci aplikujú ustanovenia zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah únieových právnych noriem. Predpokladom povinnosti zahájiť konanie o predbežnej otázke, týkajúcej sa výkladu komunitárneho práva, je v zmysle ustálenej judikatúry Súdného dvora predovšetkým skutočnosť, či otázka komunitárneho práva je pre riešenie daného prípadu relevantná. Zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva. Rozhodnutie o otázke hraníc aplikovateľnosti únieového práva musí mať bezprostredný súvis so sporom prejednávaným vnútroštátnym súdom v tom zmysle, že ho determinuje po stránke právnej. Prejudiciálna otázka, nastolená Súdnemu dvoru EÚ nesmie byť zjavne neopodstatnená a irelevantná vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu, jej potenciálne zodpovedanie musí mať reálny dosah na prebiehajúci spor a zároveň nesmie ísť o otázku akademickú v tom zmysle, že táto otázka nemá reálny základ v prejednávanom spore.

Odvolací súd sa na zdôraznenie vecnej správnosti svojho rozhodnutia v časti výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania zaoberal otázkami, ktoré oprávnený v predmetnom návrhu položil a dospel k záveru, že v preskúmvanej exekučnej veci potreba obrátiť sa s predbežnou otázkou (resp. otázkami), týkajúcimi sa výkladu únieového práva na Súdny dvor EÚ, nie je.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 22. 01. 2013.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podal oprávnený odvolanie (č. I. 50 - 51) , argumentujúc, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ - správne malo znieť „písm. f/“ O. s. p.), ďalej že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článok 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v spojení s ust. § 36 ods. 5 EP, súčasne že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Namietol, že Krajský súd v Trenčíne ho nesprávne poučil o nemožnosti napadnúť výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolaním. Má za to, že za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné právo vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na základe uvedeného oprávnený navrhol,

aby odvolací súd napadnuté uznesenie v označenom rozsahu zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorému bola vec predložená na rozhodnutie o odvolaní oprávneného proti výroku odvolacieho súdu, ktorým jeho návrh na prerušenie konania zamietol, skúmal predovšetkým podmienky, za ktorých môže konať (§ 103 O. s. p.), pričom dospel k záveru, že v predmetnej veci ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý odstrániť nemožno.

Podľa § 201 O. s. p., účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevylučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník.

I keď Občiansky súdny poriadok výslovne nevypočítava procesné podmienky konania, možno z neho vyvodiť, že procesné podmienky sú také vlastnosti súdu a účastníkov konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania, vyplývajúci zo základných ustanovení O. s. p. (prvá hlava prvej časti O. s. p.). Na strane súdu k podmienkam konania patria také jeho vlastnosti, ktoré vymedzujú jeho práva a povinnosti ako orgánu štátu konať a vydať rozhodnutie. Takouto vlastnosťou je nepochybne aj funkčná príslušnosť, úprava ktorej dáva odpoveď na otázku, ktorý súd je príslušný konať a rozhodovať o veci v inštančnom postupe. Chýbajúca funkčná príslušnosť na prejednanie určitej veci predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

V prejednávanej veci odvolanie oprávneného smeruje proti uzneseniu, ktorým krajský súd v odvolacom konaní nevyhovел jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Podľa § 10 ods. 1 O. s. p., krajské súdy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov.

Podľa § 10 ods. 2 O. s. p., o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Citované zákonné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujú funkčnú príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na konanie o veci tak, že najvyšší súd je oprávnený rozhodovať o odvolaniach ako riadnych opravných prostriedkoch vtedy, ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu krajského súdu ako súdu prvého stupňa. Spôsobilým predmetom odvolacieho konania sú preto len rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 201 O. s. p.).

Rozhodnutie krajského súdu o nevyhovení návrhu oprávneného na prerušenie konania vydané v priebehu odvolacieho konania, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale bezpochyby sa jedná o rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Občiansky súdny poriadok v § 211 ods. 1 výslovne predpokladá rozhodovanie odvolacieho súdu napr. aj o návrhoch podľa § 138 ods. 1 vrátane tých, o ktorých nerozhodol súd prvého stupňa. Odvolací súd sa však pri takomto rozhodovaní nestáva súdom prvého stupňa, ale zostáva súdom odvolacím. Navyiac, podľa § 202 ods. 3 písm. o/ O. s. p., odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým sa zamietol návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., a teda aj keby o návrhu rozhodol súd prvého stupňa, proti jeho rozhodnutiu by v takomto prípade odvolanie prípustné nebolo. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že napadnuté uznesenie krajského súdu ako súdu odvolacieho chybné poučenie o neprípustnosti odvolania proti tomuto rozhodnutiu neobsahuje.

Oprávnený napadol uznesenie krajského súdu odvolaním v konaní, v ktorom tento nepostupoval ako súd prvého stupňa, ale ako súd odvolací, pretože s vecou súvisiaci spis mu bol predložený za účelom preskúmania rozhodnutia, vydaného súdom prvého stupňa. S poukazom na uvedené funkčnú príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rozhodovanie o odvolaní oprávneného daná nie je.

Podľa § 103 O. s. p., kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O. s. p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Keďže na prejednanie odvolania podaného oprávneným proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je daná funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť. V súlade s posledne citovaným ustanovením O. s. p. bolo preto potrebné konanie o tomto oprávnom prostriedku zastaviť bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p., podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.